

Teatrul luat... în balon

Irving Air Chute Company, Lexington, S.U.A., este o firmă mai mult sau mai puțin onorabilă, specializată în produse pe care le asociem, indeobște, cu indeletniciri războinice: parașute, baloane captivite etc. Andersco, New-York, este o altă firmă, asupra onorabilității căreia ne abținem să enunțăm vreo apreciere, din necunoștință de cauză, dar despre care știm cu certitudine că se ocupă cu producția de spectacole. S-ar părea că nu există nici o apropiere între cele două companii; totuși, realitatea e alta: manevrele, înarmarea, în perspectivă războaiele, nu sînt activități... atractive pentru marele public, pentru cei mulți. Cum poate fi convins omul de pe stradă că produsele lui Irving Air... etc. sînt cele mai sigure, eficiente, și așa mai departe? Folosindu-le, desigur. Ușor de spus, dar mai anevoie de obținut, dată fiind natura produselor în cauză. Și atunci, o minte ingenioasă de la Publicity Departament a găsit soluția: Irving Air... etc. va furniza lui Andersco niște uriașe baloane pliante, care pot fi umflate și montate în patru ore, cu contribuția a numai 4—6 oameni, transformîndu-se în... teatre, în incinta cărora să fie reprezentate spectacole mu-

zicale și de dramă. Capacitatea acestor teatre balonate — sau baloane teatrale, cum doriți — va fi de 4—5000 de persoane și presiunea aerului nu va fi nici decum supărătoare („Casa Irving vă asigură condiții optime” etc., etc.). Andersco s-a învoit, și în presa americană au apărut știri cu privire la apropiata inaugurare a acestor teatre în balon. Se înțelege, baloanele sînt solid atașate de sol, spectatorii și corpul artistic nu sînt pofțiți într-o călătorie în stratosferă; nu le rămîne decît să se înalțe pe culmile artei în ambianța atît de îmbietoare a presiunii atmosferice condiționate.

Firește, toată povestea asta are un aspect ilar. Cu un foarte mic efort de imaginație vizuală ne putem închipui spectatorii așezați în scaune elastice, sau actorii circulînd pe o scenă pneumatică, între practicabilele vibratorii și arlechine puhave din pinză de parașută. Dar nu despre asta e vorba. Ci, de marea neseriozitate care prezidează asemenea inițiative, ce nu se sfiesc să bagatelizeze artisticul, de dragul publicității. Departate de noi intenția de a desconsidera facilitățile pe care le oferă mijloacele tehnice moderne 5000 de persoane, patru ore, șase oameni mină de lucru, în adevăr, sînt cifre impresionante! Totuși, inclinăm să

credem că nu balonul — fie el și din cea mai desăvârșită mătase de parașută și îndeplinind toate condițiile acustice necesare — este cadrul ideal pentru un spectacol de teatru. Poate că e o dovadă de insuficient modernism, dar preferăm, în speță, să nu fim... luați în balon.

T. S.

Știri din . . .

U.R.S.S.

● Revista sovietică „Teatr” nr. 1/58 publică un interesant articol de N. A. Mihailov, ministrul Culturii al U.R.S.S., intitulat „Pășind în anul 1958”. Relevind marile succese pe care le-au înregistrat teatrele sovietice în cursul anului 1957, autorul articolului insistă cu deosebire asupra importanței și semnificației Festivalului teatral unional, care „a demonstrat nemaiîntlnitul avânt al activității teatrale” în Uniunea Sovietică. Spectacolele prezentate în cadrul festivalului „au dărmat scornirile revizioniste în legătură cu uniformitatea artei teatrale sovietice, demonstrând o autentică varietate de genuri teatrale, o diversitate a căutărilor pe planul îmbogățirii repertoriului, ca și în domeniul formei scenice, al rezolvărilor regizorale și stilurilor interpretative”. Rezultatele festivalului, precizează N. A. Mihailov, creează toate premisele pentru ca arta teatrală sovietică să îndeplinească importante sarcini trasate de Partidul Comunist pe planul educației ideologice și estetice a poporului. Pentru a duce la bun sfârșit sarcinile primite este necesar, în primul rând, ca „teatrul să întărească neconținut legătura sa cu viața”. În al doilea rând: „Spectacolul teatral sovietic trebuie să educe prin puterea exemplului pozitiv; trebuie să fie create personaje pe care să dorești a le imita, iar pentru asta personajele trebuie să fie în primul rând oameni vii și nu simple scheme; teatrul trebuie să educe în rindurile poporului o neobosită împotrivire față de tot ce frinează înaintarea noastră victorioasă spre comunism”. Cea mai importantă armă de luptă a teatrelor este repertoriul și, în special, repertoriul original contemporan.

„Spectatorul așteaptă, în primul rând — scrie N. A. Mihailov — ca teatrele să-i ofere o imagine limpede, creată cu talent, asupra zilei de astăzi, asupra lucrurilor ce preocupă azi poporul. Un bun spectacol cu temă actuală este întotdeauna și un succes „de casă”, pentru a folosi o expresie dragă administratorilor teatrali”. Pe de altă parte, teatrele trebuie să studieze posibilitățile existente pentru a lărgi repertoriul cu piese aparținând dramaturgiei republicilor unionale frățești, cit și dramaturgiei țărilor de democrație populară. Totodată, teatrele „trebuie să aleagă mai activ și cele mai bune lucrări din dramaturgia progresistă a țărilor capitaliste”.

Un rol important în dezvoltarea artei teatrale sovietice revine teatrologilor și criticilor de teatru.

În încheierea articolului său, N. A. Mihailov preconizează câteva din acțiunile ce trebuie inițiate pe planul mișcării teatrale în cursul anului 1958. Astfel, vor fi organizate câteva festivaluri „Primăvara teatrală”. Totodată, vor avea loc la Moscova decade ale artei republicilor frățești. În afara acestor manifestări teatrale, N. A. Mihailov sugerează posibilitatea organizării unui festival „I. Franko”, a unui festival „L. Tolstoi”, cit și a altor manifestări similare, care ar reuni un număr limitat de colective artistice.

● Un nou *Hamlet* pe scena sovietică! De data aceasta, prezența cunoscutei tragedii shakespeariene pe așful teatral sovietic se datorește Teatrului „Vahtangov”. Rolul prințului este interpretat de M. Astangov, artist al poporului din U.R.S.S., în timp ce Ofelia este interpretată de o tinăra actriță, E. Dobronarova, proaspătă absolventă a Institutului de teatru. Regia spectacolului este semnată de B. Zahava și M. Astangov.

La premieră au fost de față, printre alții, reprezentanții diplomației ai Marii Britanii și Canadei în U.R.S.S.

● Festivalul teatrelor de copii și tineret, organizat la 1 februarie la Moscova, a reunit în capitala Uniunii Sovietice 11 colective artistice, reprezentind aproape toate republicile unionale. În cadrul festivalului, Teatrul Central pentru Copii din Moscova a reprezentat *În căutarea fericirii* de V. Rozov, *Sombrero* de S. Mihalkov, *În numele revoluției* de M. Șatrov. Teatrul tinăruului spectator din Kiev a prezentat spectatorilor